

UZASADNIENIE

(...) (...) (...) w dniu 30 maja 2016 roku wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagając się zasądzenia od pozwanego M. J. na swoją rzecz kwoty 2.950,27 zł oraz kosztów procesu, w tym kwoty 900,00 złotych tytułem zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z braku zapłaty przez pozwanego należności wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z wierzycielem pierwotnym. Następnie powód nabył przedmiotową wierzytelność na mocy umowy przelewu wierzytelności zawartej z poprzednim wierzycielem w dniu 29 lipca 2015 roku. Na wartość przedmiotu sprawy, tj. kwotę 2.950,27 zł składa się suma należności wynikających z nieopłaconych faktur, not odsetkowych oraz not karnych obciążeniowych oraz odsetek naliczonych na dzień poprzedzających złożenie pozwu.

Pozwany M. J. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swoje nieobecności oraz nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 lipca 2015 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...) S.A. z siedzibą w Luxembourgu zawarli umowę sprzedaży wierzytelności określonych w Załączniku nr 1 do umowy (sporządzonym w formie papierowej) oraz Załączniku nr 2 (sporządzonym w formie plików na płycie CD). Wśród przeniesionych wierzytelności znajdowała się wierzytelność wobec M. J. w kwocie 2.916,36 zł.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 21-23, załącznik nr 1 k. 23-26)

W dniu 15 września 2015 roku powód sporządził zawiadomienie o cesji wierzytelności adresowane do pozwanego M. J..

(dowód: zawiadomienie z dn. 15.09.2015r. k. 32)

Pismem sporządzonym dnia 1 października 2015 roku adresowanym do M. J. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2.937,06 zł do dnia 8 października 2015 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 33-34)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwany M. J. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy i nie wypowiedział się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Po myśli art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Należy wskazać, że w procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem. Warunkiem więc otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2006 roku w sprawie V CSK 187/06).

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy wskazać należy, że strona powodowa wnosząc o zapłatę należności powinna już w pozwie zawnieść wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia. Strona powodowa powinna również dołączyć do pozwu wszelkie dokumenty, z których wynika, że określona wierzytelność przysługująca od określonego dłużnika, w tym przypadku od pozwanego M. J., istnieje w dochodzonej wysokości i jest wymagalna, a powód jest uprawniony do naliczania odsetek we wskazanej wysokości. W rozpoznawanej sprawie powód nie przedstawił jednak żadnych dowodów pozwalających na dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, na podstawie którego powstała wierzytelność będąca przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Powód wskazał jedynie na strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nie podając jednak daty zawarcia tej umowy, czy też pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, nadto nie przedstawił także faktur, not odsetkowych i obciążeniowych wystawionych przez wierzyciela pierwotnego w związku ze świadczonymi usługami. Powyższe uniemożliwia Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozvem należności z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz prawidłowości wystawienia dokumentów finansowych wskazywanych w treści pozwu. W świetle powyższego Sąd uznał, że strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przed wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji orzeczenia.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
- S., (...)